

Лист додому

Богдан Рубчак

Набридло, знаєш, груднем жати жито
і вижидати винограду в січні, —
тягнутись знову на дебелий притчі
назад у вічність, мов сценічний витязь.

Як марива, щоб слово сторожити, —
твої торкання. Як кошмару причет.
Як ті тополі, спогадом ґотичні,
що їх не можна летом пережити.

Тож як нам бути? Нам, що не існуєм
ні у моїм, ні у твоїм майбутнім?
Невже назавжди євшан-зіллям струїм
мою струнисту кров, кровисті будні?

Закам'янієм в далечі облудній,
як випрозореностарі статуї.